

Silent Tokyo

サイレント・トーキョー

ไซเลนต์ โตเกียว

ทาเคชิโกะ ฮาตะ เขียน เกรวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

ไซเลนต์ โตเกียว
サイレント・トーキョー:
And so this is Xmas

ทาเคฮิโกะ ฮาตะ เซียน
เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

ไซเลนต์ โตเกียว

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

บทนำ

ฉันขอจดเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับฉันในวันนี้ไว้เป็นบันทึก

วันนี้ วันที่ 22 ธันวาคม 2016 เป็นวันพฤหัสบดี

วันนี้ฉันรับยามเช้าเหมือนที่ทำอยู่เสมอ ตื่นนอนตอนเจ็ดโมงครึ่ง เปิดม่านในห้องนั่งเล่นให้แสงอาทิตย์ลอดเข้ามา ล้างหน้าแปรงฟันที่อ่างล้างหน้าเหมือนทุกครั้ง และเตรียมกาแฟร้อนกับขนมปังปิ้งในครัวแล้ว กินไปดูรายการข่าวในโทรทัศน์ไป

“ใกล้จะถึงคริสต์มาสแล้วนะครับ คิดถึงของขวัญสำหรับคนสำคัญของคุณแล้วหรือยังครับ”

พอได้ฟังสิ่งที่ผู้ประกาศข่าวพูดฉันก็ถูกคิดขึ้นมาว่า
(จริงด้วย วันนี้ไปซื้อของขวัญให้สามีดีกว่า)

และนั่นก็เป็นความผิดพลาดแรก

ฉันขึ้นรถไฟ JR สายยามาโนเอะมุ่งหน้าไปยังสถานีเอบิสู ที่จริงแล้วจะชื่อของนะไปไหนก็เหมือนกัน แต่ชินจูกับชิบุยะคนเยอะเกินไป แถมศูนย์การค้าก็ใหญ่เกินไปจนทำให้เหนื่อย ดังนั้นฉันจึงคิดว่าสำหรับการไปซื้อของคนเดียว ห้างอย่างมิตสึโกชิเอบิสูที่ขนาดไม่ใหญ่มากแต่มีสินค้าเพียบพร้อมและคนไม่พลุกพล่านน่าจะดี ที่นั่นฉันซื้อผ้าพันคอแคชเมียร์อุ่นๆ สีเทา หากตรวจสอบดูจะรู้ว่าสิ่งที่ฉันบันทึกไว้เป็นเรื่องจริง พนักงานขายเป็นผู้ชายยังหนุ่ม ตัวสูงและใส่แว่นกรอบดำ

หลังจากนั้น ฉันก็คิดขึ้นมาได้ว่า ไหนๆ มาถึงเอบิสูทั้งทีแวะดื่มชาสักหน่อยดีกว่า พอออกจากมิตสึโกชิมาแล้วก็เห็นร้านขนมปังที่มีคาเฟ่เปิดอยู่บริเวณลานกว้างตรงหน้า ฉันเข้าไปซื้อแซนด์วิชไซท์กับกาแฟร้อนที่ร้านนั้น หากตรวจสอบดูก็คงรู้ว่านี่เป็นเรื่องจริงเช่นกัน ผู้คนภายในส่วนคาเฟ่ค่อนข้างหนาแน่น แต่ม้านั่งด้านนอกที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของกระจกไม่มีใครนั่งอยู่เลย ออกไปนั่งกินอาบแดดที่ม้านั่งนั้นแล้วค่อยกลับคงดีกว่านั่งในร้านที่แออัดแบบนี้เพราะวันนี้อากาศดีจนแทบไม่รู้สึกร้อนด้วยซ้ำว่าหนาว ฉันคิดเช่นนั้น

และทางเลือกลูกนั้นก็มีความผิดพลาดด้วยเช่นกัน

ฉันนั่งลงบนม้านั่ง วางกระเป๋าสะพายหูหิ้วไว้ข้างๆ แล้วกินแซนด์วิชไซท์ที่เพิ่งซื้อมา ใจกลางเอบิสูการ์เดนเพลส¹มีต้นคริสต์มาสแก้วบาการ่า²ที่ขนาด

¹ มิตสึโกชิเอบิสู (Mitsukoshi Ebisu) สาขาหนึ่งของห้างสรรพสินค้า Isetan Mitsukoshi ซึ่งสาขานี้เพิ่งประกาศเมื่อต้นปี 2020 ว่าจะปิดทำการในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2021

² เอบิสูการ์เดนเพลส (Yebisu Garden Place) ย่านช้อปปิ้งใหญ่แห่งหนึ่งในโตเกียวตั้งอยู่ในเขตชิบุยะ ประกอบด้วยลานกว้างและอาคารต่างๆ ซึ่งเป็นทั้งอาคารสำนักงาน ห้างสรรพสินค้า ภัตตาคาร อาคารที่อยู่อาศัย และพิพิธภัณฑ์ เดิมทีเป็นพื้นที่ของโรงผลิตเบียร์ชื่อ Yebisu

³ บาการ่า (Baccarat) เครื่องแก้วเจียรไนชั้นสูงของฝรั่งเศสมีความเก่าแก่นับศตวรรษ ซึ่งคริสต์มาสเกือบทุกปีที่ Yebisu Garden Place จะมีการนำแซนด์วิชที่ทำจากแก้วบาการ่ามาแขวนไว้เป็นส่วนหนึ่งของงานแสดงแสงสีช่วงหน้าหนาว

ใหญ่ยักษ์ตั้งประดับอยู่ รอบๆ มีคูร์กหนุ่มสาวและพ่อแม่เข็นรถเข็นเด็ก
ถ่ายรูปกันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ภาพนั้นชวนให้ฉันยิ้มตามและคิดว่าหลัง
จากกินแซนวิชหมดแล้วฉันเองจะไปถ่ายรูปที่หน้าต้นไม้ต้นสักกลุ่มแล้วค่อย
กลับ ตอนที่กำลังคิดอยู่นั่นเอง จู่ๆ ก็มีใครบางคนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าฉัน
เป็นผู้ชายคนหนึ่ง

ม้านั่งตัวอื่นก็ว่างอยู่แท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงมายืนอยู่ตรงหน้าฉัน
ฉันคิดสงสัยพลางหยิบกระเป๋าที่วางไว้ข้างตัวขึ้นมาวางบนตัก
เขาไม่ได้นั่งลง แต่กลับพูดว่า

“คุณบ้า ใจเย็นๆ แล้วฟังนะครับ

“ที่จริงแล้วได้ม้านั่งตัวนี้มีระเบิดอยู่นะครับ”

“?”

ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นได้ในทันที

“ที่จริงแล้วได้ม้านั่งตัวนี้มีระเบิดอยู่นะครับ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงสงบเยือกเย็นเป็นที่สุดและนั่นยิ่งทำให้ฉันรู้สึก
หวาดกลัว ต้องออกห่างจากผู้ชายคนนี้ก่อน พอฉันคิดได้แบบนี้และกำลัง
จะลุกขึ้น ทันใดนั้นฉันก็ถูกกดไหล่ให้นั่งลงอย่างแรง

“ไม่ได้ นะครับ ถ้าคุณลุกขึ้นมันจะระเบิด”

“ห๊ะ อะไรของเธอเนี่ย” ฉันถามด้วยน้ำเสียงเหวี่ยงๆ เพราะไม่เข้าใจ
ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ผู้ชายคนนั้นใส่หมวกไหมพรมสีดำดิ่งลงมาจนดำจางไม่ค่อยเห็น
สีหน้าของเขา เขาใส่เสื้อคอวนแจ็กเก็ตสีดำกับกางเกงยีนส์ ฉันคิดว่าเขา
น่าจะใส่รองเท้าผ้าใบสีน้ำเงินเข้ม แต่รองเท้าไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร

เขายกนิ้วชี้ขึ้นจรวดริมฝีปากส่งเสียง “ฮูว...” หลังจากนั้นก็เอ่ยว่า

“ผมวางระเบิดไว้ได้ม้านั่งที่คุณกำลังนั่งอยู่ ถ้ามีน้ำหนักมากกว่า

สามสิบกิโลกรัมกดทับไว้ มันจะอยู่ในสภาพพร้อมจะระเบิด แต่ถ้าหาก น้ำหนักกลับไปน้อยกว่าสามสิบกิโลกรัมละก็มันจะระเบิดครับ”

“...เธอพูดถึงเรื่องอะไรนะ”

“ผมกำลังอธิบายอย่างละเอียดว่าตอนนี้คุณกำลังตกอยู่ใน สถานการณ์แบบไหนไงครับ”

“อธิบายเนี่ยนะ...”

“คุณนั่งบนม้านั่งตัวนี้ไปแล้ว และถ้าคุณยืนขึ้นก็จะถูกระเบิดตาย ครับ”

“อย่าพูดอะไรบ้าๆ นะ!”

“ขอโทษครับ แต่นี่เป็นเรื่องจริง ถ้าคุณยังไม่อยากตาย จากนั้นกรุณา ฟังที่ผมพูดและทำตามที่ผมบอก”

“!”

ทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘ตาย’ ฉันก็กลัวจนหัวหด แม้ในสติสัมปชัญญะ จะคิดว่ามันคงเป็นแค่เรื่องล้อเล่นไร้สาระแน่... แต่ฉันกลับขยับตัวไม่ได้เลย

“กรูณานั่งอยู่ตรงนี้นะครับ อีกไม่นานจะมีคนมาที่นี่ เป็นสถาปนิก จากรายการชื่อ ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ รู้จักไหมครับ รายการข่าวชื่อดังของสถานี โทรทัศน์ช่องเคเอ็กซ์ที่ออนแอร์ตั้งแต่จันทร์ถึงศุกร์ สถาปนิกจากรายการนั้น จะมาครับ แต่ผมไม่รู้เหมือนกันว่าจะมาก็คน”

“...”

“พอพวกเขามาถึง ก่อนอื่นให้พวกเขาคนหนึ่งมานั่งข้างคุณ ทำ อย่างนั้นแล้วคุณก็จะลุกขึ้นได้ครับ จากนั้นคุณก็อธิบายแบบเดียวกับที่ผม อธิบายให้เขาฟัง พวกเขาจะได้ไม่ถูกระเบิดตายไปง่ายๆ”

“...”

“ที่พูดมาจนถึงตอนนี้ เข้าใจไหมครับ”

“...”

เขาถามด้วยน้ำเสียงสุภาพอย่างยิ่ง แต่ฉันกลัวมากจนพูดอะไร

ไม่ออก จึงได้แต่พยักหน้าขึ้นลงสองครั้ง

“หลังจากอธิบายทุกอย่างจบแล้ว กรุณาบอกต่อคำพูดของผมให้
พวกเขาผู้ช่วย”

แล้วชายคนนั้นก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้หูของฉันแล้วกระซิบเบาๆ

“นี่คือสงคราม”

บทที่ 1

1

รปหงิ กลางคีน

ชั้นยี่สิบสี่ของตึกขายสินค้าแฟชั่นระฟ้า จากหน้าต่างกระจกนิรภัย ขนาดยักษ์ที่รายล้อมรอบบ้านนี้ จะมองเห็นทิวทัศน์ยามค่ำคืนสุดพิเศษของ โตเกียวทาวเวอร์และเขตพัฒนาใหม่ของชิโอดิเมะ⁴ ได้กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

ที่นี่คือภัตตาคารขนาดเล็กชื่อ ‘KIRAKU’

วันนั้น อาซาฮินะ จิน กำลังมัดข้าวมัดกระเทียมอยู่ในครัว

แล้วหัวหน้าพ่อครัวก็เดินเข้ามาใกล้และกระซิบข้างหู

“หน้าร้านยุ่งมากเลย อันนี้เดี๋ยวจันจัดการเอง ตอนนี้นายไปดูเครื่อง คิดเงินที”

“เข้าใจแล้วครับ”

⁴ ย่านชิโอดิเมะ - ย่านธุรกิจสำคัญแห่งหนึ่งในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

เขาเช็ดมือทั้งสองข้างกับผ้ากันเปื้อนชาวสะอาดที่เพิ่งได้กลับมาจากร้านซักรีดวันนี้ แล้วเดินออกจากครัว ตัดผ่านบริเวณภายในร้านตรงไปยังเคาน์เตอร์คิดเงินตรงทางเข้าออก

หน้าเครื่องคิดเงินมีลูกค้ำรออยู่ก่อนแล้ว

เป็นชาวตะวันตก ตัวสูงใหญ่มีกล้ามเนื้อกำยำ

กล้ามเนื้ออกหนาและใหญ่เป็นมัดเห็นชัดเจนแม้มองจากนอกเสื่อยัดพอนแขนกรำแดดใหญ่ราวกับท่อนซุง กล้ามเนื้อหน้าท้องอาจมองไม่เห็นแต่คงเป็นซิกแพกแน่ๆ ผมสีน้ำตาลอ่อนตัดสั้น สร้อยสีเงินขุ่นห้อยอยู่บนลำคอล่าช้าที่ผ่านการออกกำลังกายมาอย่างดี

ทหารสินะ...

มองเพียงแวบเดียวก็รู้

“ขอโทษที่ทำให้รอนานครับ” จินเข้าประจำเครื่องคิดเงินแล้วดูบิล “สองหมื่นแปดพันเยนครับ”

แต่ชายคนนั้นนิ่ง ไม่หยิบกระดาษเงินออกมา เขาแค่นั่งอยู่ตรงหน้าจินอย่างนั้น

“?”

จินเงยหน้าขึ้นมอง จึงเห็นว่าผู้ชายคนนั้นจ้องมองจินอยู่แล้วแน่นอนว่าทั้งสองสบตากัน วินาทีที่สบตาเขาจินก็เข้าใจทุกอย่าง เขารู้ อีกฝ่ายล่วงรู้ความลับของเขาหมดแล้ว

“วันนี้เป็นค่าคืนที่ Lucky มากเลยนะ ไม่คิดเลยว่าจะได้พบกันที่ Tokyo แบบนี้” ชายคนนั้นเอ่ยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างคล่องแคล่ว

เขาเอ่ยต่อว่า “คิดจะช้อนตัวแบบนี้มันง่ายไป ฉันเห็นแล้วรู้ทันทีเลย” แล้วยิ้มน้อยๆ

จินนิ่งไม่ขยับ ไม่พูดอะไรได้แต่สับสนอยู่ในใจ เมื่อเห็นดังนั้นชายคนนั้นจึงหยิบนามบัตรของร้านที่วางอยู่ข้างเครื่องคิดเงินขึ้นมาหนึ่งใบ เขียนเบอร์โทรศัพท์ลงบนบัตรนั้นด้วยปากกาบลูกลิ้นราคาถูกที่กึ่งอยู่บน

เคาน์เตอร์ จากนั้นก็เอามันยัดใส่ในกระเป๋าผ้ากั้นเปื้อนของเงินแรงๆ

“ร้านเลิกแล้วโทร.มานะ”

“...”

“ถ้าไม่โทร.มา ฉันจะมาที่ร้านนี้อีก นั่นคงทำให้นายลำบากไม่ใช่ไร้ง”

กินซ่า กลางคืน

วันนั้น อินนามิ อายาโนะ เข้าร่วมปาร์ตี้จับคู่กับหนุ่มๆ วงการไอทีอยู่ที่ร้านอาหารนานาชาติแห่งหนึ่งที่กินซ่าชูโอโดริ⁵ เธอไม่ค่อยถนัดการมาดื่มกินในลักษณะที่เป็นกรปาร์ตี้จับคู่กัน แต่ถูกทาคานาชิ มานามิ เพื่อนของเธอดึงดันพามาและให้เธอนั่งตรงที่นั่งริมสุดของโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวฝั่งละห้าที่นั่ง หนึ่งในกลุ่มผู้ชายมาสายมากทำให้ที่นั่งตรงหน้าของอายาโนะยังว่างอยู่ อายาโนะรินเปียร์ตี้มเองและตักอาหารกินอย่างไม่เกรงใจ ตั้งใจว่าถ้าอิมแล้วจะขอลับก่อน เรื่องที่พวกผู้ชายคุยกันก็น่าเบื่อและเธอก็ไม่ได้อยากมีแฟนขนาดนั้น คริสต์มาสที่ไม่มีแฟนไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย

เริ่มปาร์ตี้จับคู่มาได้ประมาณหนึ่งชั่วโมงเธอก็คิดว่าเป็นจังหวะเหมาะที่จะกลับแล้ว แต่ขณะที่เธอมือลงไปจะหยิบกระเป๋าได้โต๊ะนั่นเอง ผู้ชายคนที่ห้าซึ่งมาสายที่สุดก็มาถึง เขารูปร่างผอม สูง ผิวขาวสะอาด ดวงตาเฉียบคม ในขณะที่ผู้ชายคนอื่นๆ ทั้งหมดใส่ชุดสูทแต่เขากลับแต่งตัวด้วยเสื้อยืดสีขาว ตัวยาวย้วยๆ ไม่เป็นทรง กางเกงยีนส์เปื้อนรอยน้ำมันและรองเท้าผ้าใบสะอาดตาเปื้อนฝุ่นจนเห็นชัด

“สุนางะครับ ขอโทษด้วยที่มาสาย”

สุนางะ โมโตกิ ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่น่าสนใจที่สุดในปาร์ตี้จับคู่วันนี้

⁵ กินซ่าชูโอโดริ (Ginza Chuo-Dori) ถนนสายหลักทอดผ่านกลางพื้นที่ย่านกินซ่า เรียงรายไปด้วยห้างสรรพสินค้า ร้านสินค้าแบรนด์เนม ร้านอาหาร และคาเฟ่ สุดสัปดาห์มักปิดถนนเป็นถนนคนเดิน

เลยนะ มานามิบอกครั้งแล้วครั้งเล่าก่อนมาถึงที่นี่ เขาคือผู้ชายที่ขึ้นปก
นิตยสารรายสัปดาห์ ‘have one’s day’ ซึ่งวางแผนเมื่อเดือนก่อน คนที่
ได้ขึ้นปกนิตยสารฉบับนี้คือตัวแทนคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงในวงการต่างๆ
กับเรื่องแค่นั้นอายุอาโยนะก็รู้อยู่แล้ว สุนางะ โมโตกิ อายุสามสิบเท่ากับ
อายุอาโยนะ เขาบริหารงานบริษัทพัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับสมาร์ทโฟน
ของตัวเอง และลึกซึ้งว่าเขามีทรัพย์สินส่วนตัวมากกว่าหนึ่งพันล้านเยน

สุนางะทิ้งตัวลงบนที่นั่งตรงหน้าอาโยนะ

อาโยนะไม่มีอย่างอื่นให้มองจึงนั่งสังเกตสุนางะ เธอมองไม่ออกว่า
เขาดูเหมือนคนร่ำรวย แต่ดูท่าทางเป็นคนฉลาด หน้าตาได้รูปดูน่ารัก แต่
ท่าทางเป็นคนเย็นชา ถึงจะไร้เหตุผลอ้างอิงก็เถอะ

ผู้ชายคนที่รับหน้าที่จัดงานเริ่มพูดถึงการได้ขึ้นปกนิตยสารของ
สุนางะอย่างไ้อวดราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง

“สุดท้ายออกไปเลยนะ ขึ้นปกนิตยสารเนี่ย ต่อให้ฉันพยายามร้อยปีก็
เป็นไปได้!” เขาเอ่ยอย่างเกินจริงพร้อมโบกสองมือไปมา

“ไม่ได้มีแต่เรื่องดีๆ หรอกนะ” สุนางะตอบด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“เหรอก เป็นคนดังแล้วรู้สึกดีไม่ใช่หรือไง”

“ไม่เหรอก อย่างแรกคือมีอีเมลอะไรก็เ้าส่งมาเยอะมาก ถูกชมแบบ
ไม่มีเหตุผลและถูกว่าร้ายแบบไม่มีเหตุผลด้วย จะอย่างไรฉันก็ไม่เข้าใจ
เลยสักอย่าง แล้วก็มีเพื่อนร่วมชั้นที่จำไม่ได้ว่าเคยคุยกันติดต่อมาหา คนที่
จำหน้าไม่ได้บอกว่าจะกันที่ปาร์ตี้นั้นนี่ก็ติดต่อมา แต่พอบอกว่าเป็นแบบ
นี้มันเครียด คนส่วนมากก็จะเอาไปพูดอีกว่าฉันเป็นคนแปลก เหมือนเป็น
โรคที่มาพร้อมกับความสบายเลย”

เข้าใจแล้ว เป็นอย่างนี้เอง

“พอเจอเรื่องแบบนี้ฉันเลยนึกถึงคำพูดของสตีเวน คิง ขึ้นมาที่ไว้
ใช้จัดการกับอารมณ์โกรธ ‘ผู้ชนะในการแข่งขันปาซี้คือคนที่มือเปื้อนน้อย

⁶ สตีเวน คิง (Stephen King) นักเขียนนิยายสยองขวัญชื่อดัง ชาวอเมริกัน

ที่สุด’ แทนที่จะมัวโยนความเลวร้ายให้คนอื่น คนที่มีศักดิ์ศรีนั้นจะไม่ทำให้มือตัวเองต้องแปดเปื้อนเรื่องไร้สาระอย่างนั้นหรอก เพราะฉะนั้นเดี๋ยวนี้ฉันเลยตั้งใจใช้ความเครียดพวกนั้นมาเปลี่ยนเป็นความคิดในแง่บวก เช่น มันคงไม่มีวิธีคำนวณตามหลักเหตุผลด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ว่าตัวเองปกติดี แต่อีกฝ่ายผิดปกติหรือตัวเองผิดปกติแล้วอีกฝ่ายปกติ”

“ห๊ะ อะไรนะ”

“ฉันว่าถ้าทำให้มันเป็นสูตรทางคณิตศาสตร์ได้คงเอามาประยุกต์ใช้ให้มีประโยชน์กับโลกใบนี้ได้หลากหลายนะ เช่น ถ้าตอนนี้มีคนที่มีท่าทีพิรุณอาศัยอยู่ในแมนชั่นเดียวกัน...”

“ท่าที่พิรุณ?”

“ใช่ แต่มีพิรุณยังไงเนี่ยมันอธิบายได้ยากใช่ไหมล่ะ เพราะมันเป็นเรื่องของสัมผัสที่หกไงล่ะ ถ้าจะไปแจ้งนิติผู้ดูแลอาคารหรือตำรวจ ก็ต้องอธิบายได้อย่างเป็นรูปธรรม แต่ถ้าคำนวณตามหลักเหตุผลด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์ได้ ความเครียดแบบนี้ก็จะหายไป เขาวัดค่าตัวเลขได้ 27 จึงปกติดี ส่วนเขาวัดค่าได้ 65 จึงค่อนข้างอันตรายอะไรแบบนี้”

ครูใหญ่หลังจากนั้น สุนางะก็พูดเรื่องคณิตศาสตร์ต่อไปเรื่อยๆ อายาโนะเข้าใจเนื้อหาที่เขาพูดไม่ถึงครึ่งแต่เธอรู้แล้วว่าผู้ชายชื่อสุนางะคนนี้เป็นคนมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร เธอจึงลุ่มลึกความตั้งใจจะปลื้มตัวจากปาร์ตี้จับคู่นี้และคิดว่าอย่างน้อยอยู่ฟังเรื่องของเขาจนกว่าจะจบร้านแรกก่อนก็ได้

เวลาน่าจะผ่านไปประมาณสิบนาที เสียงเตือนว่ามีอีเมลเข้าจากมือถือของสุนางะดังขึ้น เขาเหลือบมองหน้าจออย่างอารมณ์เสีย

“...โทษที ธุระด่วน” สุนางะตัดบท

เขาลุกจากที่นั่งไปแล้วไม่ได้กลับมาที่ร้านอีก

อากาศากะ กลางวัน

เดินสองนาที่จากสถานีรถไฟอากาศากะจะพบอาคารสี่สิบชั้นซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่ของสถานีโทรทัศน์เคเอ็ทซ์ ด้านในสุดของชั้นสามสิบเอ็ดของอาคารแห่งนี้มีห้องทำงานของสตาฟรายการข่าว ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ที่คุรุสุ โคตะ ทำงานพาร์ทไทม์อยู่ ในห้องนั้นมีโต๊ะสแตนเลสสี่เทาหกตัวหันหน้าเข้าหากัน มีเอกสารและข้อมูลสำหรับการถ่ายทำรายการวางซ้อนกันเป็นกองสูงอยู่บนโต๊ะแต่ละตัวจนแทบมองไม่เห็นหน้าคนที่นั่งอยู่โต๊ะฝั่งตรงข้าม นักศึกษามหาวิทยาลัยปีสี่คุรุสุ โคตะเข้ามาทำงานที่นี่เมื่อครึ่งปีก่อน โดยทำงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป ทั้งจัดเตรียมข้าวกล่อง ขับรถ ทำความสะอาดห้องสตาฟ เสิร์ฟน้ำชา ผู้ช่วยออกกองถ่าย เขียนข้อความคร่าวๆ ที่ใช้แทรกในรายการ และงานอื่นๆ อีกมากมาย เป้าหมายก็เพื่อให้มีพนักงานในสถานีโทรทัศน์เคเอ็ทซ์สักคนถูกใจเขาแล้วชวนว่า ‘มาเซ็นสัญญาเป็นพนักงานของเคเอ็ทซ์ใหม่’ ซึ่งตอนนี้สิ้นสุดช่วงรับสมัครงานตามปกติไปแล้ว โคตะจึงรู้สึกกดดันและถูกต้อนจนมุมพอสมควร

วันนั้นโคตะกำลังตั้งใจรวบรวมความคิดเห็นจากผู้ชมซึ่งส่งมาถึงรายการอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องทำงานสตาฟ เป็นความคิดเห็นจากสฎิปพิเศษเรื่อง “โตเกียวกลายเป็นเป้าหมายของการก่อการร้ายจริงหรือ!” ที่ออกอากาศเมื่อวาน ซึ่งเป็นสฎิปที่แทรกเข้ามาอย่างกะทันหันเนื่องจากงานแถลงข่าวขอโทษเรื่องคบชู้ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหนุ่มชื่อดังถูกเลื่อนออกไป

พิธีกรถามอยู่หลายครั้งว่า

“ประเทศญี่ปุ่นปลอดภัยจริงหรือครับ เราสบายใจได้ใช่ไหมครับ”

นักการเมืองที่เป็นแขกรับเชิญบอกย้ำหลายครั้งว่า

“เราเตรียมความพร้อมด้านการควบคุมจัดการวิกฤตอย่างเต็มที่” “หากเทียบกับประเทศอื่นแล้ว เรามีหลักฐานแน่ชัดว่าประเทศญี่ปุ่นปลอดภัยที่สุด”

ไม่มีข้อมูลอะไรใหม่ ตั้งแต่เข้าสู่รัฐบาลของนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน จุดยืนของคนญี่ปุ่นก็ชัดเจน

จากมุมมองของกลุ่มก่อการร้าย คนญี่ปุ่นถือว่าเป็นศัตรู เป็นเป้าหมายของการก่อการร้ายและการลักพาตัวเสมอ

แต่เพราะประเทศญี่ปุ่นอยู่ห่างไกลจากพื้นที่ขัดแย้ง ดังนั้นตราบโดที่อยู่ภายในประเทศก็คงปลอดภัย

“พาร์ตไทม์! มานีหน่อย!” จู่ๆ ก็มีเสียงเรียกดังขึ้น คิตะ ยาสุโอะ พนักงานประจำผู้ควบคุมตำแหน่งผู้อำนวยการทั่วไปและโปรดิวเซอร์ซีเอ็นวีวกลางขึ้นเพดานแล้วใช้นิ้วกลางนั้นก๊วกเรียก ให้เข้าไปหามาแต่ไกล

(หยาบคายไม่เปลี่ยนจริงๆ)

โคตะปิดไฟแล้ววิ่งไปหาคิตะ โดยทาคาซาวะ มาซายะ ผู้ช่วยผู้กำกับซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเขาสองปีเตรียมพร้อมรออยู่ข้างๆ คิตะแล้ว

“เมื่อก็มีโทรศัพท์เข้ามาที่รายการเราบอกว่าวงระเบิดไว้ที่เอมิสูการ์เดนเพลส”

“ห๊ะ ระเบิด?”

“ยังไงก็น่าจะเป็นการแก๊งป่วนเล่นๆ อยู่แล้วละ แต่ตอนนี้เราไม่มีเรื่องอะไรจะเล่นแล้ว พนักงานทางแถวอย่างพวกนายสองคนนี่แหละถือกล้องไปที่ ถ้ามันแก๊งป่วนก็ให้มันทำไป ถ่ายหน้าตาโมโหของผู้เกี่ยวข้องมาที่” คิตะเอ่ยด้วยสีหน้าหงุดหงิด

“อะ เข้าใจแล้วครับ”

ทาคาซาวะตอบด้วยสีหน้าอึดอัดและคิดว่าโคตะก็คงทำหน้าที่แบบเดียวกันอยู่ ถ้าเป็นข่าวปลอม (ซึ่งคิดว่าคงปลอมแน่ๆ อยู่แล้ว) ก็เป็นเรื่องเปล่าประโยชน์สินดี แต่ถ้าเป็นไปได้ว่า (คิดว่าไม่มีทางที่จะเป็นอย่างนั้นไปได้อะไร) ก็แค่คิดถึงความเป็นไปได้) มันเกิดเป็นข่าวจริงขึ้นมาชีวิตของตัวเองก็เป็นอันตราย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ใช่คำสั่งที่ดีนัก

โคตะกับทาคาซาวะขึ้นรถไฟสายจิโยตะจากสถานีอากาศยานไปลงที่เมจิจินงูมาเอะ จากนั้นต่อ JR สายยามาโนเตะไปสถานีเอบิสู ออกจากทางออกทิศตะวันออก ใช้สกายวอล์กเดินต่อไปยังทางเข้าของเอบิสูการ์เดนเพลส

“โทรศัพท์นั้นบอกว่าไหนะ ถ้าอยากถ่ายตำแหน่งที่ดีที่สุดให้มาที่มานั่งหน้าร้านขนมปัง... ไซรีเปล่า” ทาคาซาวะทวนซ้ำอย่างไม่สบอารมณ์

“ครับ ม้านั่งตัวตรงกลางจากที่เรียงอยู่สามตัว”

โคตะพูดกับหลังของทาคาซาวะที่กำลังเดินเร็ว ๆ

“แกดั่งป่วนอะไรไร้สาระ” ทาคาซาวะเอ่ยโกรธๆ

“อืม นั่นสิครับ”

“มันอาจแอบถ่ายพวกเราอยู่ไกลๆ ตรงไหนสักที่ แล้วเอาไปลงในยูทูปตั้งชื่อว่า เจสตาฟิงๆ จากรายการ ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ก็ได้”

“งั้นคงไม่ดีนะครับ”

โคตะกับทาคาซาวะคุยกันไปพลางก็เดินเข้าไปยังพื้นที่ด้านหน้าการ์เดนเพลส แม้จะเป็นวันธรรมดาช่วงเวลากำกึ่งเวลางาน แต่ลานกว้างตรงกลางกลับแออัดคับคั่ง ผิงขวาเป็นโรงเบียร์ ผิงซ้ายเป็นร้านเบเกอรี่มีคาเฟ่ บริเวณร้านเบเกอรี่มีม้านั่งทำจากไม้วางอยู่หลายตัว

“ตรงนั้นเหวอ” ทาคาซาวะหยุดยืนชี้ไปทางม้านั่ง

“อืม ไซ่ครับ”

ที่ม้านั่งมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว เธอเป็นผู้หญิงดูแล้วอายุประมาณสี่สิบกว่าบนตักมีถุงกระดาษของห้างมิตสึโกชิสามใบและกระเป๋าทรงหูดสีดำวางอยู่ โคตะล้วงมือถือในกระเป๋ากางเกงยื่นออกมาดูเวลา บ่ายสามโมงห้านาที อิกยี่สิบห้านาทีจะถึงเวลาที่เดือนว่าจะระเบิด

“ยังไงก็แค่การแก่งกันเท่านั้นละนะ” ทาคาซาวะบ่นอีกครั้งแล้วตรงไปยังม้านั่งตัวข้างๆ ที่ผู้หญิงคนนั้นนั่ง “ไม่ต้องเป็นม้านั่งตัวตรงกลางก็ได้มั้ง นี่ เตียวซากกลับวะกินราเม็งแล้วค่อยกลับกันเหอะ หน้าสถานี

เอิบสุมีร้านราเมงอร่อยอยู่นะ แบบมันๆ ขึ้นๆ เลย”

“ดีครับ!” โคตะตอบรับคำชวนของทาคาซาวะอย่างดีใจจริงๆ แล้ว
เขาไม่ได้หัว แถมยังชอบราเมงรสเบาไม่มันจัด แต่แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูด
ออกไป ทาคาซาวะต่างกับโคตะ เขาเป็นพนักงานประจำของช่องเคเอ็กซ์
เมื่อมองการณ์ไกลดูแล้ว การทำตัวให้เขาเอ็นดูย่อมเป็นผลดีมากกว่า

ทั้งสองคนเดินผ่านผู้หญิงที่นั่งอยู่ก่อนเพื่อไปนั่งที่ม้านั่งทางด้านซ้าย
ตอนนั้นเอง จู่ๆ ผู้หญิงที่นั่งอยู่ก่อนก็ทักขึ้น

“กรุณามานั่งที่ม้านั่งตัวนี้ทีคะ”

“เอ๊ะ”

“ถ้อยกนั่งอยู่แบบนั้นแสดงว่าคุณเป็นสตาฟจากรายการ ‘นิวส์
ดอกเตอร์’ ใช่ไหมคะ งั้นช่วยมานั่งที่ม้านั่งตัวนี้ที”

“...”

โคตะกับทาคาซาวะมองหน้ากัน ถึงจะเป็นการกลั่นแกล้ง แต่
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ผิดไปจากที่คาดไว้ตอนแรก โคตะมองผู้หญิงคนนั้นอีก
ครั้ง เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ใส่เสื้อโค้ตตัวยาวสีดำ รองเท้าบูตสั้นสีดำ ปลาย
ผมยาวประบ่าตัดลอนอ่อนๆ อาจเป็นคุณนายไฮโซที่อาศัยอยู่แถวนี้ เสียง
ของเธอสั้นเล็กน้อย

ทาคาซาวะทิ้งตัวแรงๆ ลงนั่งข้างเธอ

“ป่า ป่าคือคนที่โทร.มาหาเราเหรอ” เขาพูดด้วยท่าที่หยาบคาย แต่
ทันทีที่ทาคาซาวะนั่งลงผู้หญิงคนนั้นก็กลับลุกขึ้นยืนราวกับเต็งกระโดดออก
มาทิ้งระยะห่างจากม้านั่งไปหลายเมตร

“?”

ทั้งทาคาซาวะและโคตะมองสีหน้าซีดเขียวของผู้หญิงคนนั้นอย่าง
สับสน

“ฟังสิ่งที่ฉันจะพูดให้ดีๆ” ผู้หญิงคนนั้นเริ่มพูดเบาๆ เหมือนเสียง
กระซิบกับทาคาซาวะ “เธอห้ามลุกจากตรงนั้นเด็ดขาด ห้ามเด็ดขาดเลยนะ”

“ห๊ะ”

“ระเบิดถูกวางไว้ข้างใต้ม้านั่งนั่น มันจะพร้อมทำงานถ้ามีน้ำหนักรับมากกว่าสามสิบกิโลกรัม และจะระเบิดถ้ามีน้ำหนักต่ำกว่าสามสิบกิโลกรัม”

“!”

ทาคะฮาระหน้าถอดสี เขาพยายามจะลุกขึ้นแต่ถูกกดดันด้วยบรรยากาศบีบคั้นจากคำพูดของเธอจึงต้องนั่งอยู่อย่างนั้น

จากนั้นเธอก็หันมาทางโคตะแล้วเอ่ย

“เธอ ยื่นมือออกมาสิ”

“ผม?”

“ใช่แล้ว เธอนั่นแหละ”

จู่ๆ มีผู้หญิงที่ดูไม่น่าไว้ใจบอกให้ยื่นมือออกไปแบบนี้ โคตะจึงลังเล แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ตะโกนเสียงดังจนเขาตกใจ

“เร็วสิ!”

เขาเห็นจากทางตาวาคนที่เดินผ่านมาหลายคนหันมามอง วินาทีต่อมาเธอก็พุ่งเข้าประชิดตัวโคตะแล้วจับแขนขวาของเขาไว้ รูดแขนเสื้อคาร์เนจิกเก็ตของเขาขึ้นประมาณสิบเซนติเมตรอย่างรวดเร็วแล้วใส่หน้ากากข้อมือสีดำที่ข้อมือของโคตะเสียงดังกริกเหมือนกุญแจมือ

“?”

โคตะมองนาฬิกา มันเป็นนาฬิกาดิจิทัลเรื่อยๆ ที่บอกแต่เวลา

“อะไรกันครับเนี่ย...”

โคตะมองไปที่นาฬิกาสลักรับกับผู้หญิงคนนั้น เธอยื่นแขนขวาของตัวเองให้โคตะดู มันมีนาฬิกาข้อมือนีนาฬิกาข้อมือดิจิทัลสีดำเหมือนกันอยู่

“...ดูเหมือนว่านาฬิกานี้ก็เป็ระเบิดด้วย” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงราวกระซิบอีกครั้ง

“ห๊ะ”

“นาฬิกาก็เป็นระเบิดเหมือนกัน ที่ได้ม้านั่งกับนาฬิกา นี่ เป็นระเบิดทั้งคู่ เขาบอกว่าถ้าพยายามถอดนาฬิกาออกมันจะระเบิด”

“เขาบอกว่า ใครบอกครับ!”

“ฉันก็ไม่รู้ ฉันไม่รู้จ้ก!”

ดูเหมือนว่าดวงตาของผู้หญิงคนนั้นจะมีน้ำตาคลออยู่บางๆ ทั้งโคตะและทาคาซาวะพูดอะไรไม่ออกอีก

“เขาบอกให้ฉันบอกกับพวกเธอตอนที่มาถึงแบบนี้”

“...”

“เปิดกล้องถ่ายไว้ให้ดี โทรศัพทหาสถานีโทรทัศน์แล้วบอกให้เอาภาพที่ถ่ายไว้ออกรายการ ‘นิวส์ ดอกเตอร์’ ให้ได้”

“...”

ตอนนั้นเองเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ก็ดังขึ้น แคนันหัวใจของโคตะก็เต้นแรงจนรู้สึกเจ็บ เพื่อความแน่ใจเขาจึงจับกระเป๋าทางเกงตัวเอง ไม่มีอะไรสั้น ไม่ใช่โทรศัพท์ถึงเขา แต่เป็นของผู้หญิงคนนั้น เธอหยิบสมาร์ตโฟนออกมาจากถุงที่ถืออยู่ในมือแล้วเอาแนบหู

“คะ... คะ... คะ... เข้าใจแล้ว”

โคตะไม่ได้ยินเสียงของคน โทร.เข้ามา พอตัดสายโทรศัพท์ไปแล้วเธอก็หันมาพูดกับโคตะ

“เธอต้องมากับฉัน”

“เอ๊ะ”

“ถ้าปฏิเสธเขาจะใช้เครื่องควบคุมระยะไกลสั่งให้นาฬิกานั้นระเบิดตัวจะหายไปครึ่งหนึ่งเลยนะ”

“!”

เธอจับเสื้อดาวน้แจ็กเก็ตของโคตะไว้

“ไปกันเถอะ”

“...”

โคตะออกเดินไปกับผู้หญิงคนนั้นทุกๆ ที่ปฏิเสธอะไรไม่ได้

“เฮ้ย แล้วจะทิ้งฉันไว้อย่างนี้เหวอ!” ทาคาซาวะตะโกนมาจากข้างหลัง

“เฮ้ย โคตะ!”

โคตะหันกลับไปทางม้านั่ง

“ผมก็ไม่รู้แต่คงต้องทำตามไปก่อนละครับ!” เขาตะคอกใส่ แล้วเสริมว่า “คุณทาคะฮาระ กล้อง ถ่ายไว้ด้วยนะครับ”

2

ชั้นสองของมิตสึโกชิเอบิสู เบื้องหลังบานประตูที่เขียนว่า ‘ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับห้ามเข้า’ คือห้องรักษาความปลอดภัยเล็กๆ กว้างประมาณหกเสื่อ⁷ วันนั้นที่ห้องรักษาความปลอดภัยมี มาเอตะ ทาคะฮาระ ประจำอยู่เพียงคนเดียว เขาคิดว่างานนี้นับว่าเป็นทางเลือกที่ดีสำหรับการเข้าทำงานอีกครั้งหลังเกษียณ ทั้งรู้สึกดีที่มองจากหน้าต่างลงมาเห็นทิวทัศน์ที่สวยงาม ระเบียบระยับของการ์เดนเพลส และงานก็ค่อนข้างว่าง นอกจากเดินตรวจตราแล้ว เขาก็พจนวนิยายย้อนยุคที่ชอบมาอ่าน นานๆ ที่จะมีโทรศัพท์แจ้งการก่อเหตุขโมยของในร้านเข้ามาที่ห้องรักษาความปลอดภัยบ้าง แต่มีระเบียบว่ากรขโมยของไม่ว่าจะเป็นจำนวนเงินเท่าไรก็ต้องแจ้งตำรวจทันทีจึงไม่ได้ใช้แรงงานอะไรมาก

เขาดูนาฬิการะบบสัญญาณวิทยุสีขาวที่แขวนอยู่บนผนัง บ่ายสามโมงยี่สิบห้านาที อีกสี่นาทีจะถึงเวลาเดินยาม แต่ทำหน้าที่นี้หนึ่งครั้งต่อหนึ่งชั่วโมงก็ถือว่าได้ทำภารกิจลุล่วงแล้ว มาเอตะปิดหนังสือนวนิยายที่อ่านค้างไว้ เขาส่องกระจกขนาดเล็กกลางก็จัดหมวกซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องแบบสีเขียวที่ติดตราสัญลักษณ์ของ ‘บริษัทรักษาความปลอดภัยอันระคุโซโก’ แล้วหวัดจอนผมที่มีผมหงอกแซมให้เรียบร้อยเหมือนเคย

⁷ 6 เสื่อ เท่ากับ 9.9174 ตารางเมตร (1 เสื่อ เท่ากับ 1.6529 ตารางเมตร)

ทันใดนั้นประตูห้องรักษาความปลอดภัยก็เปิดออก คนที่เข้ามาคือ
ชายหนุ่มใส่เสื้อตัวร้อนแจ็กเก็ต กางเกงยีนส์ ย้อมผสมสีน้ำตาล

“มีอะไรหรือครับ” เขาถามอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้

“คือ...” ชายหนุ่มท่าทางลุกลี้ลุกลนผิดปกติ

“มีธุระอะไรหรือครับ”

“คือ... จะว่ายังไงดี...”

จู่ๆ เขาก็ร้องโอดครวญ “อ้อ...” แล้วทิ้งผมสีน้ำตาลของตัวเอง
มาเอตะเห็นอย่างนั้นจึงคิดว่าเด็กหนุ่มคนนี้ท่าทางจะสติไม่ดีเท่าไรนัก

ตอนนั้นเองผู้หญิงตัวเตี้ยอายุราวสี่สิบโผล่หน้าออกมา เธอซ่อนตัว
อยู่ข้างหลังชายหนุ่มจนมิดเลยมองไม่เห็นในตอนแรก ผู้หญิงคนนั้นเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงเหมือนกระซิบว่า

“เอ่อ คิดว่ามันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อค่ะ ต่อให้ตกอยู่ในสถานการณ์
เดียวกับพวกเราตอนนี้ก็เถอะ” เธอยื่นนาฬิกาข้อมือสีดำที่ใส่อยู่ให้มาเอตะดู
สองคนนี่พิลึกจริงๆ

“คุณลูกค้าครับ ที่นี่เป็นห้องรักษาความปลอดภัย หากมีข้อสงสัย
อะไรบกวนสอบถามพนักงานหญิงที่จุดประชาสัมพันธ์ชั้นหนึ่งได้ไหมครับ”
มาเอตะเอ่ยอย่างสุภาพ

“ไม่ใช่ ไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น... เรามาทบเรื่องระเบิด” ผู้หญิงคน
นั้นบอก

“ห๊ะ”

“อีกสามนาที่ที่จะเกิดระเบิดขึ้นที่กลางเอมิสการ์เดนเพลสค่ะ!”

“ห๊ะ”

“ไม่สิ อีกสองนาที่สามสิบวินาที ไม่ใช่สิ ยี่สิบห้าวินาทีค่ะ”

“ห๊ะ”

“คนร้ายบอกให้ประกาศภายในตัวอาคาร ให้หนีเดี๋ยวนี้”

“...”

มาเอเดะเพิ่งมองผู้ชายกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า

“ถ้ายังพูดอะไรแบบนี้อีกผมจะโทร.แจ้งตำรวจนะ แล้วคุณสองคนต้องถูกจับข้อหาข่มขู่เพื่อขัดขวางการปฏิบัติงานนะ” เขาบอก “หยุดล้อเล่นไว้สักระยะแล้วออกไปจากห้องนี้ได้แล้ว”

แต่ผู้ชายกับผู้หญิงก็ไม่ขยับ

“พวกเราจะไม่ไปไหนทั้งนั้นจนกว่าคุณจะประกาศให้คนภายในตัวอาคารรู้” ผู้หญิงพูด

“เหลือแค่หนึ่งนาทีกับสิบห้าวินาที!” ผู้ชายเอ่ยด้วยเสียงเหมือนจะร้องไห้

“ที่มานั่งไง มีระเบิดอยู่ใต้มานั่ง!” ผู้หญิงบอก

“คุณลองมองออกไปจากหน้าต่างต่างสิ! มีผู้ชายนั่งอยู่ตรงมานั่งหน้าร้านขนมปังไซ้ไหม”

“อีกหนึ่งนาที” ผู้ชายตะโกน

มาเอเดะรู้สึกถึงความหวาดกลัวจนขนลุกจากชายหญิงตรงหน้าจึงถอยตัวออกห่างจากหน้าต่างแล้วเหลือบมองไปข้างนอก ม้านั่งหน้าร้านเบเกอรี่มีชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่จริง ในมือเขาถือกล้องอยู่ เป็นเพราะมองจากระยะไกลเลยไม่เห็นสีหน้าของชายหนุ่มคนนั้น แต่ก็พอจะเห็นว่าเขาดูตัวเกร็งเพราะความตึงเครียด

ระเบิด?

บ้าสิ จะเป็นไปได้ยังไงกัน ระเบิดใจกลางโตเกียวเนี่ยนะ

“รีบประกาศเร็วๆ เข้าสิ ต้องอพยพลูกค้านะ!” ผู้หญิงพูด

“ไม่ทันแล้ว เหลืออีกแค่สามสิบวินาที!” ผู้ชายตะโกน

“อีกแค่สามสิบวินาที บ้าเอ๊ย! ถ้าคุณทาคะชวะตายนี่เป็นความผิดของแกนะ!” ผู้ชายคนนั้นตะคอกใส่มาเอเดะ

มาเอเดะมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนกำแพง บ่ายสามโมงยี่สิบเก้านาที สิบห้าวินาที ถ้าเรื่องที่พวกเขาพูดเป็นความจริงละก็ อีกสิบห้าวินาทีจะเกิดระเบิด...

ผู้หญิงคนนั้นนั่งเงียบ ส่วนผู้ชายยกมือกุมหัวทรุดลงนั่งงอเข้ามาเอะตะมองออกไปข้างนอกอีกครั้ง

“!!!”

ระเบิดเกิดขึ้นตอนที่นาฬิกาเดินถึงเวลาบ่ายสามโมงครึ่งเปื้อนจุดที่เกิดระเบิดไม่ใช่ตรงม้านั่งที่ผู้ชายถือกล่องนั่งอยู่ แต่เป็นถังขยะพลาสติกสีฟ้าใกล้กับม้านั่งตัวนั้น ถึงขยะหมุนตีวอย่างแรง ลอยขึ้นมาสูงกว่าระดับสายตาของมาเอตะที่อยู่ชั้นสองเสียอีก

3

หากพิจารณาอย่างมีสติ นี่ก็ไม่ใช่อะไรใหญ่อะไร ความเสียหายมีเพียงถังขยะใบเดียวเท่านั้น แม้จะมีเสียงดังสนั่นพร้อมฝุ่นฟุ้งกระจายลอยเป็นวงกว้างแต่ ณ ขณะนั้นยังไม่มีผู้บาดเจ็บแม้แต่คนเดียว

แต่มันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้มาเอตะตกใจสุดขีด มีคำเตือนล่วงหน้าก่อนก่อเหตุแล้ว และมันก็เกิดระเบิดขึ้นจริงตามคำเตือน

(อาจเป็นการก่อการร้ายก็ได้)

มาเอตะคิดอย่างนั้นทันที ตั้งแต่สหรัฐอเมริกาวางท่าเป็นตำรวจโลกและเปิดสงครามที่ตะวันออกกลาง ก็แทบจะไม่มีวันไหนที่ไม่ได้ยินข่าวระเบิดพลีชีพ เมื่อปีก่อนก็มีการก่อการร้ายครั้งใหญ่ที่ปารีส หลังจากนั้นในชนบทของอเมริกาเองก็เกิดเหตุกราดยิงโดยวัยรุ่นผู้เห็นด้วยกับความคิดหัวรุนแรง นอกจากนี้ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังมีการก่อการร้ายด้วยระเบิด

และเหตุการณ์หลายต่อหลายครั้ง การก่อการร้ายในตะวันออกกลางนั้น มีจำนวนมากเกินจินตนาการมาเป็นข่าวไม่ไหว แต่ในโทรทัศน์ ก็บอกเสมอว่า ไม่จำเป็นต้องกังวลมากจนเกินไป

มันไม่น่าเกิดขึ้นที่ญี่ปุ่น

เพราะประเทศญี่ปุ่นเป็นเกาะ เทียบกับประเทศอื่นแล้วปลอดภัย ญี่ปุ่นแค่ออกเงินเท่านั้น ไม่ได้เข้าร่วมการโจมตีด้วยระเบิดทางอากาศโดยตรงด้วยซ้ำ

“ก็บอกแล้วไง!” เสียงตะโกนของผู้ชายดังก้องไปทั่วห้อง

“เพราะแกไม่เชื่อสิ่งที่พวกเราพูดไง!”

คำพูดของผู้ชายทำให้มาเอเดะนึกถึงงานของตัวเองขึ้นมาได้ อพยพ ไซแล้ว ต้องอพยพลูกค้า! มาเอเดะคิดว่าไมค์ที่ใช้สำหรับประกาศกระจายเสียงภายในอาคารแล้วพูดออกไปทั้งๆ ที่ใจยังสั่น

“ขณะนี้เกิดเหตุระเบิดขึ้นที่บริเวณลานหน้าห้างครับ ขอให้คุณลูกค้า กรุณาออกจากพื้นที่ด้วยครับ หลังจากนั้นผมจะติดต่อตำรวจ ตอนนี้ขอให้ ออกจากพื้นที่ก่อนครับ!”

เขาประกาศออกไปโดยไม่สนใจแผนการปฏิบัติงานที่เคยฝึก ไม่มีทั้ง คำว่า “ใจเย็น” ทั้งคำว่า “ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่” รวมถึงคำสั่ง อย่างเป็นทางการว่า “อพยพไปที่ไหน” ด้วย ดังนั้นประกาศจากห้องรักษา ความปลอดภัยจึงมีแต่สร้างความหวาดกลัวและโกลาหลแก่ผู้เกี่ยวข้อง เท่านั้น เกิดความแตกตื่นขึ้นที่ร้านค้าทุกร้านในศูนย์การค้า ผู้คนกรูกัน เข้าไปแย่งชั้นบันไดและบันไดเลื่อนก่อนคนอื่น เสียงเด็กน้อยร้องไห้ดังลั่น ผู้สูงอายุและผู้หญิงถูกชนกระเด็นล้มกลิ้งลงกับพื้น เกิดอุบัติเหตุมีคนบาดเจ็บจนมีเสียงร้อง “ช่วยด้วย” ดังมาจากหลายทิศทาง ผู้หญิงสะดุดล้มตรง กลางชานพักบันไดทำให้คนล้มมากขึ้นไปอีก และมีผู้ชายวิ่งเหยียบพวกเขา ไป

ครุสุ โคตะ และผู้หญิงที่มี “นาฬิกาข้อมือที่ถอดไม่ได้” เหมือนกับ เขาก็วิ่งอยู่ในความโกลาหลนั้นเช่นกัน และเมื่อพวกเขาออกมาจากมิติสี่โกซิก กลับไม่ได้มุ่งหน้าไปยังสถานีเอบิสู หลังจากข้ามสะพานลอยแล้วพวกเขาก็ เลี้ยวซ้ายตรงสัญญาณไฟจราจรแรก เขาจับมือที่ส้นเท้าของผู้หญิงคนนั้น ไว้แล้วเดินต่อไป เธอบอกว่านี่เป็นคำสั่งของคนร้าย ระหว่างที่เดินอยู่ทั้งคู่ โยนโทรศัพท์มือถือทิ้งข้างทาง แน่ใจว่านี่ก็เป็นคำสั่งจากคนร้าย ระหว่าง ทาง มีทั้งรถตำรวจ รถบัสของกองกำลังเฉพาะกิจไปจนถึงรถพยาบาลวิ่ง สนวนพวกเขาไป แต่ไม่ว่าจะเป็นรถคันไหนก็ไม่มีใครสนใจคู่ชายหญิงแปลกๆ อยุ่ห่างกันเกือบยี่สิบปีที่เดินจูงมือกันอยู่ข้างทางเลย ว่าแต่ทาคาซาวะ เป็นอย่างไรบ้างนะ ม้านิ่งนั้นยังอยู่แบบนั้นโดยไม่ระเบิดหรือเปล่า แล้ว เขายังคงนั่งตัวสั่นอยู่ตรงนั้นไหม

และในตอนนั้นเอง

เขาก็ได้ยินเสียงระเบิดดังกว่าเมื่อครู่มาก มีอะไรอีกสักอย่างระเบิด เขาคิดอย่างนั้น เสียงทุ้มต่ำวิ่งมาตามพื้นดินด้วยความเร็วสูง รวากับแรง สั่นสะเทือนนั้นจะทะลุผ่านฝาเท้าของโคตะขึ้นมา ทำให้ทั้งตัวและจิตใจ ของเขาสั่นไหวรุนแรง

โคตะทรุดนั่งลงตรงนั้น ทาคาซาวะคงตายแล้วละมัง สำหรับโคตะ ทาคาซาวะเป็นเพียงแค่ว่านี่ที่ทำงานและไม่เคยรู้สึกถึงมิตรภาพสักครั้ง ถึง อย่างนั้นพอจินตนาการถึงความตายอันน่าเวทนาของคนรู้จักเขาก็อดรู้สึก ซ็อกไม่ได้ ที่ทาคาซาวะตายและตัวเขาเองยังมีชีวิตอยู่ตอนนี้เป็นแค่ความ บังเอิญ ถ้าตัวเขาเป็นคนนั่งลงบนม้านิ่งนั้นก่อน คงเป็นทาคาซาวะที่อยู่ที่นี่ ส่วนตัวเขาเองก็คงแปลกเป็นชิ้นๆ ที่ลานกว้างนั้นไปแล้ว

ตอนนั้นเองผู้หญิงที่มาด้วยก็ดึงแขนโคตะอย่างแรง

“ไปเถอะ”

“...”

“พวกเราต้องไปแล้ว”

“...”

โคตะมองวัตถุสีดำที่รัดข้อมือขวาของตัวเองอยู่ มั่นใจใช้งานได้ในฐานะนาฬิกา แต่การใช้งานที่แท้จริงของมันกลับไม่ใช่นาฬิกา เพียงแค่ใครสักคนที่อยู่ไกลออกไปจดจุดชนวนระเบิด ร่างของโคตะครึ่งหนึ่งก็จะกลายเป็นฝุ่นผงและจบชีวิตลง โคตะไม่สงสัยอะไรในเรื่องนี้อีกแล้ว

เขาลุกขึ้นยืนช้าๆ

ทั้งสองคนผ่านหน้าสถานีเมงุโระ และเดินไปเรื่อยๆ ตามทางเดินเล็กๆ ข้างทางรถไฟจนมาถึงหน้าสถานีโกทันตะ ผู้หญิงที่มาด้วยกันเอามือถือออกมาดูสิ่งที่เหมือนแผนที่อยู่หลายครั้ง

“อันนั้นของคุณป่าเหวอ” โคตะถาม

หญิงคนนั้นส่ายหน้า

“ของฉันโดนยึดไปแล้ว” เธอตอบสั้นๆ

ในที่สุดทั้งสองก็มาถึงแมนชั่นธรรมดาศู สี่เทาในย่านที่อยู่อาศัย เป็นแมนชั่นเจ็ดชั้นที่ดูไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ บ้ายที่ติดอยู่ข้างทางเข้าเขียนว่า “รายส์ปาร์ต & รายเดือน” จึงพอจะคิดได้ว่าเป็นไม่ใช่แมนชั่นสำหรับพักอาศัยธรรมดา แต่เป็นที่พักอาศัยระยะกลาง-ยาวพร้อมเฟอร์นิเจอร์สำหรับคนเดินทางมาทำงานต่างถิ่น

“เขาบอกให้ไปที่ห้องเจ็ดศูนย์สามของแมนชั่นนี้” ผู้หญิงคนนั้นบอก

“...เข้าใจแล้วครับ”

ทั้งสองผลักประตูกระจกเข้าไปด้านใน เดินผ่านหน้ากล้องไปรษณีย์แบบหมุนรหัสไปขึ้นลิฟต์ด้านในสุด เขากดปุ่มเลข “7” แล้วรู้สึกว่าร่างกายกำลังมุ่งขึ้นไปด้านบน เมื่อหันกลับไปมองผู้หญิงที่มาด้วยกันจึงเห็นวบใบหน้าของเธอซีดเซียวเป็นอย่างมาก

“โอเครีเปล่าครับ” เขาลองถามดูถึงแม้จะรู้สึกว่ามันเป็นคำถามโง่ๆ

ก็ตาม

“เหมือนจะไม่ค่อยโอเคเท่าไร” เธอส่ายหน้าหน่อยๆ แล้วยกไหล่
มันแน่นอยู่แล้ว ไม่มีทางเลยที่จะไม่เป็นอะไร ในสถานการณ์แบบนี้
ถ้าไม่เป็นอะไรเลยก็น่าจะผิดปกติ

เสียงสัญญาณบอกว่าถึงชั้นเจ็ดแล้ว ทั้งสองออกจากลิฟต์ เมื่อออก
มาก็พบกับประตูสีเงินฝั่งขวาสองบาน ฝั่งซ้ายหนึ่งบาน

“ห้องนี้สินะ” ผู้หญิงชี้ไปทางประตูบานซ้ายมือสุด “เจ็ดศูนย์สาม”

หลังจากสัมผัสลูกบิดประตู โคตะรู้สึกสังหรณ์ใจจึงดึงมือกลับ ใน
ภาพยนตร์สืบสวนสอบสวน เวลาแบบนี้มักจะเกิดระเบิดขึ้นทันทีที่เปิด
ประตู ไม่สิ ไม่มีทาง เราคิดมากเกินไป การก่อการร้ายต้องในสถานที่ที่มี
คนเยอะๆ หากคนร้ายคิดจะฆ่าพวกโคตะก็มีโอกาสไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งจนถึง
ตอนนี้ ไม่มีเหตุผลที่อุตสาหกรรมให้พวกเขาใช้เวลาว่าสามสิบนาทีเดินมาถึงที่นี่

โคตะสูดหายใจลึกๆ ครั้งหนึ่ง แล้วหันไปบอกกับผู้หญิงว่า

“เปิดนะครับ”

“...อืม” เธอตอบด้วยเสียงเบาๆ

“เปิดนะ”

โคตะพูดอีกครั้งแล้วเปิดประตูออกอย่างไม่ลังเล ประตูไม่ได้ล็อก
กุญแจไขจึงเปิดออกได้โดยไม่ต้องมีเสียง ทั้งสองเดินเข้าไปยังบริเวณหน้า
ประตู ถอดรองเท้า เดินต่อไปยังทางเดินสั้นๆ ที่สุดทางมีห้องนั่งเล่นขนาด
แปดเสื่อ^๘ มีหน้าต่างสองบาน กลางห้องมีโต๊ะไม้ขนาดเล็ก และมีโซฟาหนัง
สังเคราะห์สีดำรูปตัวแอลล้อมรอบ ผนังทางซ้ายมีโทรทัศน์จอแอลซีดีขนาด
สี่สิบสองนิ้ววางอยู่ บนหน้าจอสีดำซึ่งปิดสนิทมีช่องสี่ขาวติดอยู่ด้วยเทปใส

“นั่นอะไรนะ” ผู้หญิงเอ่ย “จดหมายรีเปลาณะ จดหมายจากคนร้าย”

โคตะตรงไปหยิบจดหมายฉบับนั้นโดยไม่พูดอะไร เขาลอกมันออก
จากโทรทัศน์จนเกิดเสียงดัง หน้าของไม่มีอะไรเขียนไว้ เขาตัดสินใจฉีกซอง
เปิดออก

^๘ ๘ เสื่อ เท่ากับ 13.2232 ตารางเมตร

ในนั้นมีกระดาษเขียนจดหมายสีขาวพับสี่ทบ เขียนคำสั่งต่อไปถึง โคตะและผู้หญิงคนนั้นไว้

4

ชายคนหนึ่งใช้แอปพลิเคชันชมโทรทัศน์ผ่านสัญญาณ 1Seg⁹ จาก สมาร์ทโฟนดูเหตุการณ์ระเบิดที่เกิดขึ้นที่เอบิสู

รายการที่ดูคือ “นิวส์ ดอกเตอร์”

พิธีกรที่ผันตัวเองจากอดีตนักแสดงตลกมาเป็นผู้ประกาศข่าวมี สีหน้าเกร็งเพราะความเครียด มอนิเตอร์จอใหญ่ด้านหลังของสตูดิโอ ถ่ายทอดสดภาพเหตุการณ์จากลานกว้างของเอบิสูการ์เดนเพลส

ผู้คนจำนวนมากพยายามหนีออกไปให้ได้ก่อนคนอื่น

ได้ยินเสียงไซเรนดังลอดเข้ามา

ทั้งเสียงไซเรนของหน่วยดับเพลิงและตำรวจดังปะปนกันไปแต่ไม่รู้ ว่ามีจำนวนรถกี่คัน

ภาพจากกล้องนั้นสั่นรัวและกระตุกอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังได้ยินเสียง ตะโกนดังลั่นว่า

“ช่วยฉันด้วย! ใครก็ได้เอามือหนึ่งๆ มาที่ ต้องหนักสามสิบกิโลนะ ขอร้องละ ใครก็ได้เอามาสามสิบกิโล!”

กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจต่างพากันเดินเข้ามาใกล้ๆ กล้อง

“หยุด หยุดถ่าย” ได้ยินเสียงพูดเช่นนั้น

⁹ 1Seg หรือ One Seg หรือ Single Segment คือ สัญญาณทีวีดิจิทัลมือถือของระบบ ISDB-T (การแพร่สัญญาณภาพดิจิทัลภาคพื้นดิน) โดยใช้เพียง 1 ช่องสัญญาณ (จาก 13 ส่วน) สร้างขึ้นเพื่อใช้ดูโทรทัศน์ได้ในอุปกรณ์พกพา เช่น โทรศัพท์มือถือ โทรทัศน์ขนาดเล็กในรถยนต์ และดูได้แทบในทุกพื้นที่ โดยจะแสดงภาพเช่นเดียวกับในโทรทัศน์ปกติแต่มีความละเอียดต่ำกว่า

“แต่เนี่ยเป็นคำสั่งของคนร้ายนะ มีระเบิดอยู่ใต้มานั่งนี่!” ผู้ชายที่ถือกล้องอยู่คร่ำครวญตอบกลับไป

“ไนโตรเจนเหลวมาแล้ว!” อีกเสียงหนึ่งพูด

คงคิดทำอุปกรณ์จุดชนวนระเบิดให้แข็งด้วยไนโตรเจนเหลวสินะ ชายที่ดูถ่ายทอดสดคิด เป็นอย่างที่คาด เพราะนั่นคือวิธีการพื้นฐานทั่วไปที่ใช้จัดการวัตถุระเบิด ทำให้อุปกรณ์จุดชนวนแข็งแล้วย้ายระเบิดไปยังสถานที่ปลอดภัยแล้วค่อยปล่อยให้ระเบิดที่นั่น

(คิดว่าวิธีนั้นจะใช้ได้เสมอละก็คิดผิดมหันต์เลย)

ชายคนนั้นนึกถึงเสียงของคนรักขึ้นมาได้
เป็นเสียงที่เขาจะไม่ได้ยินอีกแล้ว

(ถ้าเกิดว่านี่คือสงคราม...)

ภายในจอเกิดระเบิดขึ้น ภาพจากกล้องสั่นอย่างแรงพร้อมเกิดเสียงดังสนั่นแล้วภาพก็ดับไปทันที

5

บรรยากาศภายในสถานีตำรวจชิบูยะในวันนี้ปั่นป่วนอย่างรุนแรง
“เกิดระเบิดก่อนการร้ายที่โอบิสู!”

เวลา 15.11 น. ภายในสน. สืบสวนอลหฺมาน การแจ้งเหตุผ่านสายด่วน 110 นั้นถูกส่งต่อไปยังหน่วยงานที่ดูแลพร้อมๆ กับแจ้งไปทางกองบัญชาการความมั่นคง กรมตำรวจนครบาลสอง แผนกจัดการวัตถุระเบิด

หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “หน่วยกู้ระเบิด” โดยปกติแล้วหน่วยงานที่ดูแลพื้นที่อยู่จะไปที่สถานที่เกิดเหตุก่อน และเมื่อได้รับแจ้งถึงความเป็นไปได้ของวัตถุระเบิดแล้วจึงให้หน่วยกู้ระเบิดออกปฏิบัติการ แต่ครั้งนี้มีข้อมูลแจ้งมาว่า “ระเบิดไปแล้ว” จึงมีคำสั่งให้กองกำลังเฉพาะกิจ “หน่วยเอส” ซึ่งมีหน้าที่จัดการเก็บกู้และตรวจสอบวัตถุระเบิดออกปฏิบัติการพร้อมกับหน่วยกู้ระเบิดด้วย

หลังจากนั้นหน้าหน้าที่ มีรายงานเข้ามาเป็นครั้งที่สอง

“สิ่งที่ถูกติดไว้ที่ถึงขยะอาจเป็นแค่ดอกไม้ไฟอันใหญ่”

“ผลจากการแก้งปวนนี้ทำให้เกิดความตื่นตระหนก มีผู้บาดเจ็บจากการหกล้มแต่ไม่มีผู้เสียชีวิต”

เป็นเพราะรู้สึกสะเทือนขวัญเป็นอย่างมากในตอนแรกจึงทำให้บรรยากาศภายในโรงพักผ่อนคลายลงอย่างรวดเร็ว มาคิดดูแล้ว เรื่องแค่นี้ไม่จำเป็นต้องใช้กองกำลังเฉพาะกิจหน่วยเอสหรือหน่วยกู้ระเบิดเลยสักนิด แค่นส.ชิบะก็จัดการได้แล้ว แค่นเอาดอกไม้ไฟมาแก้งปวนว่า “เป็นการก่อการร้าย” นี้ คนแจ้งเข้ามาคงเป็นคนสะเพร่าว่าแถมชี้ขลาดด้วยแน่ๆ พนักงานสอบสวนพูดเล่นกันเช่นนั้น

หลังจากนั้นสองนาที่ รายงานครั้งที่สามก็เข้ามา

“มีของที่ดูเหมือนระเบิดอยู่ใต้ม้านั่งอีกอัน”

ความตื่นตระหนกจึงกลับเข้ามายังสถานีตำรวจอีกครั้ง

กองกำลังเฉพาะกิจหน่วยเอสฉีดพ่นไนโตรเจนเหลวซึ่งมีอุณหภูมิต่ำมากเพื่อหยุดอุปกรณ์จุดชนวน แต่มันกลับทำให้ “สิ่งนั้น” ระเบิดแทน

‘ไม่สิ ที่ถูกต้องคือไม่ใช่ระเบิด เพราะมันเป็น “ระเบิดเปล่า”

เกิดเสียงดังก้องและประกายไฟวาบสว่างขึ้น แต่ไม่มีแรงระเบิด

ถึงอย่างนั้นพนักงานจากสถานีโทรทัศน์ชื่อทาเคฮารุซึ่งนั่งอยู่บนม้านั่งก็ตกใจสุดขีดจนทำล้องตกระแทกกับพื้นคอนกรีตพังเสียหายพอๆ กับสภาพจิตใจของตัวเองก็เกินรับไหว ขณะนี้เขาจึงถูกพาไปที่

โรงพยาบาลโตเกียวเคียวไซซึ่งอยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุ แต่ยังไม่พบศพไม่ได้
ดีนัก ส่วนเจ้าหน้าที่กองกำลังพิเศษทั้งสามคนที่ทำหน้าที่กู้ขนวนระเบิด
ต่างก็เผชิญกับประสบการณ์เฉียดตายและถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาล
เดียวกันนั้น บาดเจ็บภายนอกเพียงเล็กน้อย มีอาการมือไม้สั่นและรู้สึก
คลื่นไส้อาเจียน

เอละ แล้วควรพิจารณาเหตุการณ์นี้อย่างไรดี

มีเสียงต่อต้านการตั้งกองบัญชาการสืบสวนสอบสวนเพื่อรองรับการ
ทำคดีที่ใหญ่ขึ้นทันทีว่า “เป็นการสร้างความกังวลให้แก่ประชาชน” “จะ
ทำให้พวกแก๊งป่วนเมืองเหิมเกริมมากขึ้น” แต่ผู้บัญชาการชูซูกิ มานานู
หัวหน้าหน่วยกองกำลังความมั่นคงแห่งชาติยืนยันจุดยืนของตัวเองอย่าง
หนักแน่นว่า “ควรวินิจฉัยคดีอาชญากรรมคดีนี้ให้ได้ก่อนเป็นอันดับแรก”
สาเหตุที่ทำให้ชูซูกิยืนยันกรานเช่นนี้คือข้อมูลจากรายงานที่กองกำลังเฉพาะ
กิจหน่วยเอสและหน่วยกู้ระเบิดรวบรวมมาให้

(ชูซูกิ มานานู รู้สึกชอบคุณเหลือเกินที่พวกเขาทำรายงานฉบับนี้
ออกมาอย่างรวดเร็ว)

ผลจากการวิเคราะห์ชิ้นส่วนที่หลงเหลืออยู่ของวัตถุระเบิดที่รวบรวม
มาได้ ในตอนนี้บอกลักษณะเฉพาะได้ดังต่อไปนี้

- วัตถุดังกล่าวติดตั้งอุปกรณ์เซนเซอร์น้ำหนักไว้ภายใน มี
ประสิทธิภาพในการจุดชนวนเมื่อน้ำหนักเปลี่ยน

- วัตถุดังกล่าวติดตั้งอุปกรณ์เซนเซอร์อุณหภูมิไว้ภายใน ถูก
ออกแบบไว้ให้จุดชนวนเมื่ออุณหภูมิต่ำกว่าที่กำหนดไว้ จึงบอกได้ว่าเป็น
ฝีมือของคนที่รู้ขั้นตอนการกู้ระเบิดของกองกำลังเฉพาะกิจซึ่งจะต้องใช้
ไนโตรเจนเหลวเพื่อกู้ระเบิดเป็นหลัก

- วัตถุประสงค์กล่าวประกอบขึ้นมาเพื่อตั้งใจให้เกิดเสียงระเบิดกับแสงสว่างวาบ แต่ก็เหมือนระเบิดทั่วไปที่พื้นที่ด้านในมีการเผื่อที่ว่างไว้สำหรับเชื่อมต่อขบวนการระเบิดเพื่อบรรจุระเบิดพลาสติกหรืออื่นๆ ได้

<สรุป>

- บอกได้ว่าเหตุการณ์นี้เป็นการก่ออาชญากรรมโดยฝีมือของบุคคลที่ชำนาญในการออกแบบและจัดการวัตถุระเบิดเป็นอย่างดี

บอกได้ว่าเป็นการก่ออาชญากรรมโดยฝีมือของบุคคลที่ชำนาญในการออกแบบและจัดการวัตถุระเบิดเป็นอย่างดี...

บรรทัดนี้บรรทัดเดียวที่ชูชูกีอ่านทวนซ้ำแล้วซ้ำอีก

คนร้ายเป็นใครกันแน่ เช่นเซอร์น้ำหนักรุ่น เซนเซอร์อุณหภูมิ ไม่ใช่ระดับพวกแก๊งป่วนเมืองที่ดาวนิโหลดวิธีการทำระเบิดจากอินเทอร์เน็ตมาแน่ แล้วคนร้ายเป็นคนแบบไหน หรือจะเป็นอดีตสมาชิกกองกำลังเฉพาะกิจ? หรืออดีตเจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันตนเองญี่ปุ่น¹⁰? หรือว่าจะเป็นผู้ก่อการร้ายตัวจริงจากต่างประเทศที่ลักลอบเข้ามาในญี่ปุ่น? พอจินตนาการถึงเรื่องเลวร้ายแล้วก็หยุดไม่ได้เลย

มีการตั้งกองบัญชาการสืบสวนสอบสวนขึ้นที่สถานีตำรวจชิบะ ในเวลาหัวโหม่งเย็นของวันที่สี่สิบสองที่เกิดเหตุการณ์ที่เอบิสตามจุดยืนของชูชูกี โดยกองบัญชาการนี้ถูก “ตั้งชื่อ” ว่า

“กองบัญชาการสืบสวนสอบสวนเหตุการณ์ระเบิดตบตาที่เอบิส”

เขาสงสัยเหลือเกินว่าใช้คำว่า “ตบตา” ได้จริงหรือ ชูชูกีแอบถอน

¹⁰ กองกำลังป้องกันตนเองญี่ปุ่น (Japan Self-Defense Forces - จีเอไอ) ถูกจัดตั้งขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงเพื่อแทนที่กองทัพอจักรวรรดิญี่ปุ่นที่ถูกยุบ

หายใจ ไม่ว่าในเวลาแบบไหนมักจะมีคนที่พยายามทำให้สถานการณ์นั้นเป็นเรื่องเล็กเสมอ ที่คนเหล่านั้นชอบทำให้เป็นเรื่องเล็กก็เพื่อไม่ให้งานของตัวเองเพิ่มขึ้น หรือไม่ก็เพื่อป้องกันไม่ให้ประวัติการทำงานของตัวเองเสื่อมเสีย เหตุการณ์คราวนี้ไม่ใช่การตบตา เพราะตามความเป็นจริง “มัน” ระเบิดขึ้นต่อหน้ามีออซีอย่างกองกำลังเฉพาะกิจและเจ้าหน้าที่ความมั่นคงสอง แผนกจัดการระเบิด ที่มันเป็นระเบิดเปล่าและมีแค่คนบาดเจ็บจากความสับสนอลหม่านตอนอพยพโดยไม่มีผู้เสียชีวิตนั้น เป็นเพียงแค่ “ความมีน้ำใจ” อย่างหนึ่งของคนร้ายเท่านั้น แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาปนเรื่องชื่อ ต้องเดินหน้าสืบสวนสอบสวนให้คืบหน้า ชูชุกิจจึงออกไปที่สน. ชินุยะด้วยตัวเอง

6

เจ้าหน้าที่ตำรวจอิชิมิ ไดกิ สังกัดกองความปลอดภัยชุมชน แผนกเยาวชน ได้รับคำสั่งจากฮายาชิซึ่งเป็นหัวหน้าแผนกที่ขึ้นตรงอยู่ให้ออกไปที่ “กองบัญชาการสืบสวนสอบสวนเหตุการณ์ระเบิดตบตาที่เอบิสู” อิชิมิเพิ่งเริ่มชีวิตการเป็นตำรวจได้เพียงแค่สี่ปีเท่านั้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขาถูกเรียกไปเข้าร่วม “กองบัญชาการสืบสวนสอบสวน”

เขาได้รับแจ้งมาว่าคู่หูสืบสวนของเขาคือสารวัตรชื่อ เซตะ ชินอู ที่ทำงานอยู่ที่ป้อมตำรวจของสน.ชินุยะ

“อีกสิบห้านาทีการประชุมจะเริ่ม นายไปเข้าประชุม สารวัตรเซตะคงมาถึงสถานีแล้วละ ไปทักทายทำความรู้จักกันก่อนให้เรียบร้อย ถึงตอนนั้นเขาจะทำงานอยู่ที่ป้อมตำรวจ แต่เมื่อก่อนเขาเคยเป็นคนเก่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเลยนะ”

ดังนั้น อิชิมิจึงเริ่มด้วยการวิงวาดูหุคนใหม่ที่อยู่ห่างกับเขาราวรุ่นพ่อไปทั่วสถานี่ ดูเหมือนหัวหน้าแผนกฮาซาชิจะลี้มไปเสียสนิทว่าที่จริงแล้ว อิชิมิเคยทำงานกับเซตะมาก่อนแล้ว สมัยที่อิชิมิเพิ่งเข้ามาใหม่ ทำงานด้วยกันตอนที่เขาทำงานที่ป้อมตำรวจประมาณครึ่งปี เซตะรับหน้าที่สอนงานเขา

เซตะไม่อยู่ในโรงพัก ที่โรงอาหารก็ไม่มี และยังไม่ได้อยู่ที่ห้องประชุมใหญ่ด้วย เขาอยู่ตรงพื้นที่สำหรับสูบบุหรี่ข้างประตูทางเข้าด้านหน้าที่ชั้นหนึ่ง หน้าตาดูไม่สบอารมณ์ขณะกำลังดูนุหรือมวนสั้นอยู่

“สารวัตรเซตะ ไม่ได้พบกันนานเลยครับ อิชิมิครับ”

อิชิมิทักทายด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น แต่เซตะไม่ตอบอะไรเลยแม้สักนิด เขาเพียงแค่อำมือตามองอิชิมิด้วยท่าทางง่วงๆ เท่านั้น

“อีกห้านาทีเริ่มประชุมครับ ไม่ใช่แค่แผนกสอบสวนหนึ่ง แต่หน่วยความมั่นคงก็มาด้วยนะครับ”

“...”

“คุณเซตะ?”

“นายนี้ไม่เปลี่ยนไปเลยนะ”

“ครับ?”

“นายใส่สูทฟิตเบรียะขนาดนั้นจะตามสืบคดีไหนหะวะ”

“อ้อ จริงๆ แล้วนี่เป็นเนื้อผ้ายี่ห้ออะไรครับ ค่อนข้างขยับตัวได้คล่องเลย”
เมื่ออิชิมิตอบแบบนี้ เซตะก็ว่า

“อืมๆ นายนี้สบายจังนะ”

แล้วโบกมือ อิชิมิไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าตัวเองสบายตรงไหน แต่ถ้ามัวถามอยู่ก็คงเข้าประชุมสายจึงปล่อยผ่านไป

กองบัญชาการสืบสวนสอบสวนใช้ห้องประชุมใหญ่ชั้นสี่ของสถานีตำรวจ ที่ประตูสี่เงินด้านหน้ามีป้ายกระดาดขิดไว้ว่า “กองบัญชาการสืบสวนสอบสวนเหตุการณ์ระเบิดตบตาที่เอบิสู” เมื่อปิดลูกบิดประตูแล้ว ผลักประตูบานหนักเข้าไป ภายในห้องประชุมมีโต๊ะไม้ตัวยาววางอยู่แนวขวางจำนวนสามแถวและแนวตั้งสิบแถว ด้านหน้ามีเจ้าหน้าที่แผนกสืบสวนที่หนึ่ง และหน่วยความมั่นคง กรมตำรวจนั่งอยู่ก่อนจนเต็มแล้ว ด้านหลังเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ โดยมีแผนกคดีอาชญากรรมเป็นหลัก รวมทั้งคนจากแผนกอื่นๆ ทั้งหมดในสน.ก็มารวมตัวกันที่นี่ด้วย ด้านหลังแท่นประธานหน้าห้องตั้งจอมอนิเตอร์ขนาดใหญ่หนึ่งร้อยห้าสิบนิ้ว และมีโต๊ะยาวสามตัวเรียงกันเป็นหนึ่งแถวหันหน้าเข้าหาพนักงานสืบสวน จากทางขวาคือฮิโนะ คาซึโยชิ รองผู้กำกับการ สน. ชิบุยะ อีคุระ เคนจิ ผู้กำกับการ สน. ชิบุยะ ชูซูกิ มานาบุ หัวหน้าหน่วยความมั่นคง กรมตำรวจ ถัดจากนั้นเป็นคนที่อิซึมิไม่รู้จักชื่อ แต่เห็นชัดว่าเป็นคนใหญ่คนโตหลายคน จากกองบัญชาการตำรวจนครบาล และท้ายสุดที่นั่งอยู่คือ หัวหน้าหน่วยความมั่นคงประจำสน. ชิบุยะ ซางาระ อิจิโร่

“ข้างหน้ามีที่นั่งว่างสองที่ครับ”

อิซึมิพุดแล้วเดินออกไป แต่เซตะรีบคว้าแขนเขาเอาไว้

“เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานนั่งข้างหลังก็ได้”

เซตะตรงไปยังแถวหลังสุดของที่ประชุมดึงเก้าอี้พับออกมาทั้งตัวนั่งลง อิซึมิตั้งใจมาตลอดว่าสักวันหนึ่งเมื่อได้เข้าร่วมประชุมกองบัญชาการสืบสวนสอบสวนเขาจะต้องไปนั่งข้างหน้าให้ได้ เพราะคิดว่าเป็นวิธีแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นพนักงานสอบสวนที่กระตือรือร้น แต่ดูเหมือนว่าคู่หนูเขาจะไม่รู้สึกลอย่างนั้น

“ไม่นั่งหรอกะ”

“ทราบแล้วครับ”

เขานั่งลงข้างเซตะแล้วเริ่มกวาดสายตาอ่านเอกสารข้อมูลทีวางอยู่บนโต๊ะ เขาเห็นจากหน้าต่างว่าเซตะกำลังอ้าปากหาวกว้างๆ

“จะอ่านข้อมูลสอบสวนเยอะแค่ไหนพวกเราก้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านระเบิดไม่ได้หรอคะ”

อิซึมิแย้งกลับด้วยเสียงเบาๆ

“แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้อ่านไม่ใช่หรอครับ”

“จะเป็นอย่างนั้นจริงเรื่อ”

“ห๊ะ”

“สิ่งที่เรียกว่าข้อมูลนะต้องมีคนเขียนขึ้นและคนก็ย่อมมี ‘อคติ’ อยู่ และสิ่งที่รวบรวมการสืบสวนสอบสวนที่สุดคือไอ้ ‘อคติ’ ที่ว่านี่ละ”

“...”

ไวัดรรกะสินดี อิซึมิจิดิ เขามองข้ามคำพูดของเซตะแล้วไล่สายตาอ่านข้อมูลสอบสวน สิ่งที่ทำให้อิซึมิรู้สึก “โอโห” มากที่สุดคือการวิเคราะห์ลักษณะคนร้าย

- เป็นคนที่ชำนาญเรื่องวัตถุระเบิด เป็นคนที่ได้รับการฝึกฝนเรื่องการจัดการกับวัตถุระเบิดมาเป็นอย่างดี เป็นมืออาชีพ

- มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นทหารหรือเจ้าหน้าที่พิเศษ

... สรุปคือข้อมูลนี้บอกว่ามีความเป็นไปได้ที่คนร้ายจะเป็นผู้ก่อการร้ายระดับมืออาชีพนั่นเอง อิซึมิเข้าใจแล้วว่าทำไมถึงจัดตั้งกองบัญชาการสืบสวนสอบสวนขึ้นแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีผู้เสียชีวิต

ฮิโนะ รองผู้กำกับการ สน.ชิบุยะ ผู้รับหน้าที่ผู้ดำเนินการประชุมลูกชั้นยีน

“เอาละ เริ่มประชุมได้”

แต่ฮิโนะพูดได้เพียงคำเดียวเท่านั้น

เพราะหัวหน้าแผนกกิจการตำรวจ สน.ชิบุยะกระโจนเข้ามาในห้องประชุมด้วยสีหน้าซีดเซียวพร้อมร้องตะโกนเสียงดัง

“ແ່แล้วครับ คนร้ายที่ก่อเหตุที่เอบิสูออกมาอ้างความรับผิดชอบ
แล้วครับ มีคำขู่ก่อเหตุครั้งต่อไปด้วย!”

ชูชุกิถูกลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้เสียงดัง และเหล่าพนักงานสอบสวนพากัน
ส่งเสียงอื้ออึงขึ้นพร้อมกัน

“คนร้ายบอกว่ายังไง?”

ชูชุกิถามด้วยน้ำเสียงเฉียบคม หัวหน้าแผนกกิจการตำรวจกลืน
น้ำลายครั้งหนึ่งก่อนตอบ

“บอกว่าครั้งต่อไปคือพรุ่งนี้”

“พะ พรุ่งนี้?”

“ครับ เย็นพรุ่งนี้หกโมงครึ่ง สถานที่คือชิบูยะ หน้ารูปปั้นฮาจิโก”

หัวหน้าแผนกกิจการตำรวจยื่นกระดาษที่พริ้นต์ออกมาพลงเอ่ย
เสริมด้วยเสียงสั้นเทา

“ต่อไปคือของจริง ต่อไปถ้าระเบิดจะมีคนตาย บอกแบบนี้ครับ”

อิซึมิมองนาฬิกาข้อมือตัวเอง ก่อนถึงเวลาก่อเหตุครั้งต่อไปเป็นเวลา
เพียงหนึ่งวันกับอีกหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น

ฉันเป็นคนวางวัตถุระเบิดที่เอบิสการ์เดนเพลส

จัดให้ฉันคุยกับนายกรัฐมนตรีนะของญี่ปุ่นผ่านรายการถ่ายทอดสด
ทางโทรทัศน์

แบบตัวต่อตัว

ถ้าทำตามข้อเรียกร้องนี้ไม่ได้ ระเบิดลูกใหม่ที่ฉันวางไว้จะระเบิด

กำหนดเวลาคือเย็นพรุ่งนี้หกโมงครึ่ง

สถานที่คือหน้ารูปปั้นฮาจิโกะที่สถานีรถไฟชิบูยะ

ต่อไปเป็นของจริง

ถ้าระเบิดขึ้นมาจะมีคนตายมากมาย

ฮาดะ ทาคะฮิโกะ

ฟังให้ดี อย่าเข้าใจผิด

นี่คือสงคราม

“ใกล้จะถึงวันคริสต์มาสแล้วนะครับ
คิดถึงของขวัญสำหรับคนสำคัญของคุณแล้วหรือยังครับ”
แต่ของขวัญปีนี้ อาจเป็นหยดเลือดและหยาดน้ำตา!

ช่วงเทศกาลแห่งความสุข... ไม่ใช่เวลาที่เหตุร้ายจะอุบัติขึ้น
เมื่อมีคำขู่ปริศนาโทร. ไปยังสถานีโทรทัศน์ และเหตุระเบิดเกิดขึ้นจริง
ตามมาด้วยข้อเรียกร้องขอเจรจากับนายกฯ ผ่านการถ่ายทอดสด
หากถูกปฏิเสธ ระเบิดครั้งถัดไป คือ ลานรูปปั้นฮาจิโกะ ชิบูยะ!

นายกรัฐมนตรีจะตอบรับข้อเรียกร้องนี้ของคนร้ายหรือไม่
สถานการณ์จะ เลวร้าย หรือ คลี่คลาย ไปอย่างไร
และ “ปมก่อวินาศกรรม” ครั้งนี้เกิดจากอะไร

คำตอบล้วนเกินคาดเดา กับบทเฉลยสุดท้ายที่พร้อมมาเขย่าขวัญชาวโลก!

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0358-4

SN 0039

9 786161 403584

www.booktime.co.th

280.-

@DaifukuPUB

กดลองอ่าน